

Kristus mokina atleidimo duodamas pavyzdį nuo gero Karaliaus.

Kristus keliaudamas į Jeruzolimą su savo mokiniais, ėjo per Pireją, dalį Judejos, pasikui juos rinkosi buriai žmonių ir kartu sekė į Jeruzolimą. Pakelėje mokytiniai uždavinėjo daug klausimų Kristui, norėdami geriaus suprast Evangeliją. Kristus mokino juos daug įvairių dalykų labiausiai nusileidimo artymui ir priešams savo. Petras klausydamas nekuri laiką, paklausė: "Viešpatie, kiek kartų nusidės mano brolis, jeigu aš jam vis nusileisiu — ar septynis kartus?" Kristus atsakė: "Ne septynis kartus, bet septyniasdešimt septynis kartus." Kitaip sakant nusileidimui neturi but galo ir kad darodyt neapribotą gerumą nusileidimo, Kristus paaiškino to naudą, duodamas pavyzdį iš vieno karaliaus.

"Vienas karalius atradęs savo užrašuose, jog vienas skurdžius skolingas jam nemažai pinigų, ir beidamas sutiko savo pasistengimo tos skolos atlyginti per ilgą laiką, karalius liepė suimti tą žmogų ir parduoti vergijai, o pinigus gautus už jį, atmokėti jam skolą.

Išgirdęs skolininkas tokį karaliaus nutarimą, puolė jam prie kojų ir su ašaromis pradėjo melst pasigailėjimo. Karalius buvo taip sujudintas jo ašaroto meldimo, jog dovanavo jam skolą ir paleido jį liuosybėn.

Skolininkas padėkavojęs karaliui išėjo ant liuosybės, ir beidamas sutiko savo pažįstamą, kuris jam buvo skolingas pinigų: "Atiduok tamista man skolą!" — pareikalavo paleistasis. Skolininkas gynėsi, kad tuom laiku skolos jokiū būdu negali atlyginti. Paleistasis nelaukdamas nieko, pasiūkė policiją ir nugaro skolininką į kalėjimą, nors paskutinis su ašaromis prašėsi palaukti, bet jo prašymas nieko negelbėjo.

Netrukus, ėmė visi kalbėti apie žiaurų to žmogaus apsiėjimą, dasigavo žinios ir pas patį karalių. Karalius liepė pašaukti paleistąjį nuo baumės žmogų ir supykęs jam kalbėjo: "O tu niekše! tu nustumei tą žmogų į kalėjimo kankynes, nors jis prašėsi tamistos nemažiau kaip tamista prašėsi manęs." Tai pasakęs, pašaukė karalius vartą, ir liepė įmesti skolininką į kalėjimą pakol išmokės savo skolas.

"Taip ir mano Tėvas danguje elgsis su jumis, kurie atjaučiate tik savo skriaudas, o nenorite atleisti kaltes savo broliui" — tarė jiems Kristus.

VELYKOS.

Nėra tikėjimo bei sektos, kuri savo tikėjime neturėtų kokių nors svarbesnių gyvenimo atsitikimų. Tie atsitikimai arba su kokiais nors asmenimis tarp Dievo ir žmonių tarpininkaujantais, arba betarpiškai su Dievu ankštai surišti bna. Paprastai, tie visi tikiybiniai atsitikimai branginami ir net garbinami yra. Taip. Mahometonai garbina savo tikėjimo įkurėją Mahometą. Jis jų tikėjime yra pirmasai Dievo valios skelbėjas ir pildytojas. Jiems net tos vietos, kur Mahometas gyveno, mirė ir palaidotas, branginamos ir jų pagerbimui net tolimiausios kelionės į tas vietas daromos. Nors toji Mahometui priklausanti garbė kiekvienoje progoje atiduodama, bet labiausiai toji garbė, ir tai vieša garbė, pasireiškia tam tikrose to asmens svarbesniams gyvenimo įvykiams paminėjimo dienos vadinamos šventėmis.

Žydai savo tikėjimą riša su Abraomo, Izaoko ir Jokubo Dievu. Dievas tų asmenų Dievu vadinamas todėl, kad jie budami ištikimais Jo tarnais turėjo laimę su Dievu kalbėtis ir visokius pranešimus gauti. Bet

LINKSMŲ VELYKŲ! "AMERIKOS LIETUVIO" Skaitytojams ir Bendradarbiams "A. L."

svarbiausias žydų tikėjime asmuo — Mozė. Mozė buvo Dievo išrinktas žydus iš Aigipto vergijos išvesti. Jis ant kalno Sinai iš Dievo rankų priėmė akmeninėse lentelėse išrašytuosius dešimtį Dievo įsakymų, pagal kuriuos ir katalikai savo tikėjimą tvarko. Dievas žydus iš vergijos išvedęs, dar pagelbėjo atsiimti prarastąją tėvynę Palestiną. To vieno Dievo, Mozės ir kitų įžymių asmenų paminėjimui, žydai taip-gi turi begales didesnių ir mažesnių švenčių. Iš daugelio įvairių švenčių jie, panašiai kaip ir mes, ir Velykas švenčia. Žydų Velykos primena laikus Mozei Dievo įsakymus pildant, jų iš Aigipto vergijos išvedimą.

Jeigu visi kiti tikėjimai turi ką nors įžymesnio, kuriems pagerbti apvaikščiujamos šventės, tai tuom labiausiai turėti katalikų tikėjimas, kurs apart vieno Dievo, dar tiki Dievo Sunui Jėzui Kristui ir Šventajai Dvasiai ir garbina Dievo Sunaus Motiną Mariją ir burius įvairaus luomo ir lyties šventųjų. Katalikų tikėjime Dieviškios Dvasios toli gražu neprilygsta žmogiškiems asmenims pasauli gyvenusiems, nuodėmingiems, tik kokiais nors nepaprastais savo darbais iš kitų tarpo teiškilusiais. Katalikų tikėjimas vien paslapčių ir doros dėsnių pilnas. Tas tikėjimas yra surištas su stebuklingais, žmogaus protu nesuprantamais, įvykiais bei stebuklais. Iš daugybės tokių tai stebuklų vieno paminėjimui ir Velykų šventės įsteigtos. Tų švenčių tikslas — priminti Kristui tikintiesiems stebuklingąjį Dievo Sunaus iš numirusių atsikėlimą. Velykų šventės iš kitų švenčių labiausiai branginamos. Jos stovi aukščiausiai Kalėdų švenčių, nes Kalėdos teprimena Kristaus, žmonijos atpirkti, ant žemės atėjimą, o Velykos jau pilną savo tikslo įvykinimą. O ka-

dan-gi žmonijos įvykinimas labiausiai branginamas už nusprendimą, tai ir Velykų šventės to įvykio paminėjimui su didesniu entuziazmu švenčiamos bna.

Linksmiam Velykų švenčių apvaikščiujimui daug gelbi laikas. Katalikų tikėjimo autoritetai tiek akyli yra, kad jie nė vienos, net ir mažiausios, žmonių dvasios pakėlimui pasitaikiusios progos neišnaudotos nepraleidžia. Ji savo bažnyčios pakėlimui sunaudojo meną, sunaudojo dailę ir net laiką. Ir iš tikro tą matome. Kadan-gi Kalėdos primena Kristaus atėjimą, tai jos bna kaip tik tuo laiku, kuomet pasibaigia tamsiosios rudens dienos ir prasideda saulės artėjimas. Tamsiosios dienos primena žmonijos Adomo su Jieva pražudytosios tamsybės klajojimą ir su nekantrybe laukimą pažadėtojo Mesijo atėjimą, kuriam atėjus visa tamsybė liks pralinta. Nuo Kalėdų dienos jau ilgėja ir šviesėja, tai jos primena Kristaus atneštąją šviesą — tikėjimą — žmonių kas kartas labiausiai ir plačiau apšviečiančią. Panašiai yra ir su Velykų šventėmis. Velykos visada bna pavasari, kuomet visa gamta atgimsta. Tarp Kristaus atsikėlimo ir gamtos didžiausia analogija. Kristus buvo miręs, palaidotas ir tris dienas karste išgulėjęs, pagaliai iš numirusių kėlėsi ir kėlėsi del to, kad gyventi. Taip pat ir gamta rudenį numirusi, per žiemą nuoga išgulėjusi, sulaukusi pavasario atgyja ir vėl iš savo miego keliasi ir keliasi tam, kad žmones linksminti ir jiems naudą teikti. Todėl nekuri nori manyti, kad Velykos yra šventė džiaugsmo pavasari sulaukus išreiškiančio. Bet ištikrųjų Velykos reiškia ne pavasario, bet dvasios atgimimo džiaugsmą. Apie tą džiaugsmą aiškiai mini linksmos Velykų šventės giesmės žodžiai: "Kris-

tus kėlės, mirtis krito..." Pavasario laikas tėra tik akstinas tam džiaugsmui padidėti. Jis Velykų džiaugsmą savo atgimimu tik-tai padvigubina, del ko karštesnės Dievui padėkavonės maldos aukštyn iš žmonių lupų kyla.

Žodžiai: "Kristus kėlės, mirtis krito..." tikintiesiems katalikams daug reiškia ir daug džiaugsmo teikia. Jie primena, kad Kristus savo atsikėlimu paskutinį ir svarbiausį atėjimo tikslą įvykino — atidarė dangų... Mirties kritimo minėjimas nereiškia kokį nors kuno nebemarumą, bet sielos, tik doros, Kristaus įsakymus pildančios, sielos nuo amžino pražuvimo bei tamsybės išsigelbėjimą. Sielos nepražutingas nemarumas daug brangesnis už kuno nemarumą. Todėl tai ir tikintieji katalikai del to savo dvasinį atgimimą priminimo ir linksmisai linksmiai Velykų šventes apvaikščiiodami.

Velykų švenčių linksmas apvaikščiujimas ne tik bažnyčioje daromas, bet ir iš bažnyčios sugrįžus tam tikrais papročiais jis tęsiamas. Kiekvienoje tautoje kitoki papročiai. Lietuviai nemažai papročių turi ir tai beveik kiekvienoje vietoje jie kitoki. Vienur iš bažnyčios sugrįžę ir atsilsėję svarbiausią rolę lošia dažytų kiaušinių mušimu. Kiaušinių mušti susirenka buriai žmonių. Kiekvienas turi kišenės kiaušinių prisikroves. Kad ne taip greitai pralošus, kiaušiniai bna rinkti stipriausi. Kartais net dirbtinius kiaušinius pavartoja, del ko, pastebėjus, net susipyksta. Kitur daugiau žaidžiama kiaušinių riedinėjimu, o ne jų mušimu. Kiaušiniams riedinėti išrenka lygias vietas ir ten tam tikrus kiaušiniams riedėjimui takus padaro. Kiaušinių Velykose vartojimas ir-gi ne be prasmės. Jis yra atgimimo simbolis.

Baltgudijoje ir pagal Latvijos rubežių per Velykas labai madoje supykklės. Supykklės stato kur nors aukštesnėje ir gražesnėje vietoje. Suptis susirenka buriai jaunimo ir net vedusieji. Supasi poromis sustoję. Šis budas pavojingiausias. Ne kartą galvai apsvaigus ar kojai paslydus net nukristi pasitaiko. Bna ir pavojingų užsigavimų.

Bendras visų Lietuvos katalikų Velykose paprotis — tai švęsti valgių dalį ir atsigavinti juos pirmiausiai valgyti. Švęsti nėra bažnyčion, o nekuri turtingieji, arti bažnyčios gyvenantieji, ir namo kunigą pasikviečia. Per Velykas beveik kiekvienoje, šiek-tiek geresnius valgius pasigaminti sugebančioje, grįčioje stalas bna apkrautas valgiais ir gėrimais. Kaimynai vienas pas kitą lankosi su linksmiu Alleliuja pasveikinimu ir prie švenčių stalo vaišinasi. Kartais tokie sveikintojai susitinkdami net nemažu būreliu susidaro ir pas artimesnius ir su einamesnius kaimynus lankosi. Pasveikintieji eina su atsveikinimais. Ir taip visa diena linksmiai praeina.

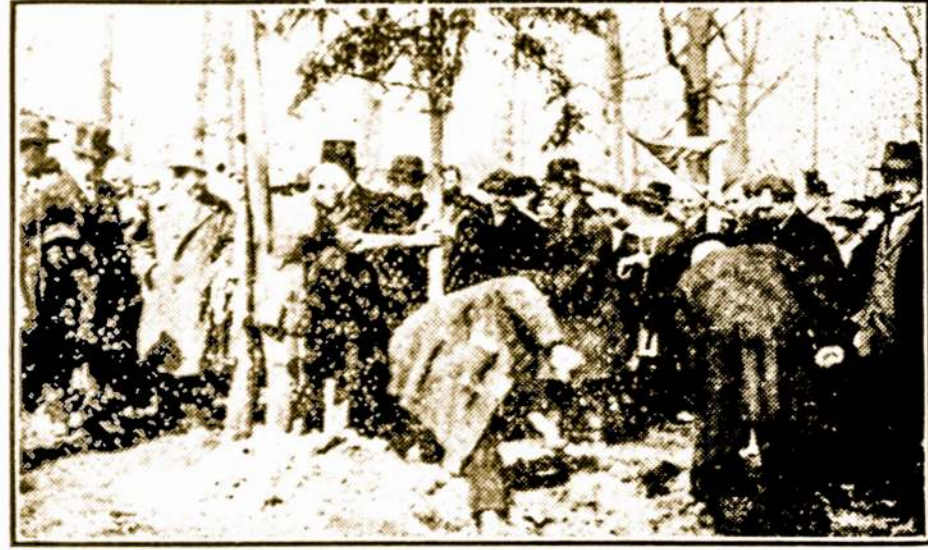
Jau aštunti metai, kaip lietuviai apart viršminėtų dviejų džiaugsmų, butent: Kristaus savo atsikėlimu žmonių dvasios atgavimimo ir linksmiaus pavasario sulaukimo dar turi trečią Velykose džiaugsmą — Lietuvos atgimimo džiaugsmą. Šis Lietuvos ilgus metus Rusijos prispaustus buvusios atgimimas yra stebuklingas atgimimas. Stebuklingu reikia laikyti todėl, kad ji budama mažute valstybėlė istengė atsikratyti didelės valstybės jungo ir atsikratyti be didelių nuostolių. Šis stebuklas yra malone Dievo panašia malonei leidusiai savo Sunui Jėzui Kristui ant žemės ateiti, numirti ir vėl iš numirusių atsikelti. Todėl iš to džiaugsmo mes lietuviai per Velykas linksmiai šaukime: Alleliuja! Alleliuja! Alleliuja!..

Latutė.

TREČIOJI MEDŽIŲ SODINIMO ŠVENTĖ LIETUVOJE.

Medžių iškilmingas ir simboliškas sodinimas Lietuvoje per tuos kelerius metus įgijo nepaprastai didelės reikšmės.

Kaip matyti, medžių sodinimo tikslas ne vien apželdinti Lietuvą, papuošti įvairias tėvynės vietas, bet ir apibūdinti Lietuvių tautos sielą esamą, tik per išstisus amžius prislėgtą, grožio ir gamtos meilę, auklėti tėvynės meilę, sustiprinti tautiškumą, duoti akstiną savotiškai kultūrai vystyti. Medžių sodinimas teikia mums gilią mintį: kaip iš mažos sėklės išsivystė silpnutis medelis, kuris saugojamas, kad nenumindžiotų jo žiaurais žmogaus kojos ir nenulaužtų beširdė ranka, kaip per išstisus amžius išaugo iš jo milžiniškas ąžuolas ar liepa, kurios pavėsy išauga kartų kartos, taip auga ir vystosi ir tautų gyvenimas ir jų kultūros ypatybės.

Pavasario šventė medelių sodinimui Kaune.

Kaip aušrai brėkstant pradeda judėti dienos visos gyvenimas, čiulbėti paukšteliai, taip pradėjo veikti kitą kart Lietuvos "Aušros" gadinė dabartinės Lietuvos Patriarchai — aušrininkai, suprasdami savo vardo reikšmę, aukodami šventajam savo tikslui laiką, turtą, laisvę ir net gyvybę, įvairiais budais žadino tautą iš miego įkvėpdami jai gyvybę, ligi jų ir jų įpėdinių pastangomis

Prašvito rytas—Lietuvos nepriklausomybė. Šiai brangiai Lietuvos tautai atgimimo gadinę paminėti ir dabartinės Lietuvos Patriarchams pagerbti Lietuvai Pagražinti Draugijos nutarta:

1925 m. visoje Lietuvoje iškilmingai sodinti "Aušros Medį" ir šį sodinimą ypatingai pavesti jaunuomenės auklėjimui, būtent: visuose miestuose, miesteliuose, provincijoje, prie mokyklų ar šiaip tinkamose vietose (prie pilekalnių) ir t. t., kur jų dar nėra, įrengti aikštės sportui, žaidimui, vaikams darželius, ir juos planingai apsodinti. Pavyzdingi tokių aikščių planai bus visiems Skyriams ir įstaigoms išsiuntinėti. Gražiai apsodintos sporto ir žaidimo aikštės žymiai papuoš kraštą ir duos jam kultūrinės šalies išvaizdą.

Lietuvos jaunuomenė—tai Lietuvos ateitis.

Kaip ir mūsų ainius mokina ir mokins "Laisvės Medis" branginti Lietuvos nepriklausomybę, o "Vilniaus Medis" rodo ir rodyt galingą ir garbingą Lietuvos praeitį, taip "Aušros Medis" mokins branginti ir vystyti Lietuvos ateitį.

"Aušros Medis" nuolat skatins:

a) sekti mūsų senovės didvyrių ir dabartinės Lietuvos Patriarchų pavyzdžiu: statyti pirmojon eilėn ne savo asmens, bet bendrus tautos reikalus.

b) vengti visų tautai kenksmingų įpročių.

c) suderinti visus prieštaraujančius interesus aukštesniajam tikslui, visų mūsų bendrajai tėvynei.

d) nenuilstamai dirbti kultūros darbą.

e) auklėti sveiką ir tvirtą jaunuomenę, nes tik sveikame kune esti sveika siela.

Jeigu mažutė Lietuva kasmet bergždžiam girsnavimui gali aukoti daug milijonų (apie 70,000,000 lit.), tai ir galės, be abejo, pavesti savo kultūrai vystyti ir-gi pakankamai lėšų ir laiko.

Todel Lietuvai pagražinti Draugija šiuo kreipiasi į Valdžią, Savivaldybes ir atskirus asmenis prašydama paskirti visur minėtajam tikslui reikalingų žemės plotų.

Kaip 1924 m. visoje Lietuvoje buvo kuokilmingiausiai, nors ir skausmu širdyje, sodinamas "Vilniaus Medis," taip šiais metais didžiausiu pasiryžimu ir pasišventimu sodinkime "Aušros medį."

Tebunie 1925 metai Lietuvos istorijoje taip-pat gyvomis raidėmis įrašyti, kada vi-

sa Lietuva susirinks Veliuonos iškilmen, kur pasiremsime iš Lietuvos garbingos istorijos šaltinio tautiškojo pasišventimo ir jėgų Tėvynės darbams dar sėkmingiau varyti.

Poetai, kompozitoriai, rašytojai, atverkite tad savo sielos šaltinį, pateikite tautai savo sielos turtą, kad būtų amžinai sujungti "Laisvės Medis" "Vilniaus Medis," "Aušros Medis" ir "Veliuona" su tautos siela.

Kaip po Aušros gadinės užteka saulė ir apšviečia sunkaus, bet vaisingo darbo dieną, taip saulėta ir vaisinga tebuna darbščios Lietuvos ateitis.

Tautiečiai, sudarykite visur Lietuvai Pagražinti Draugijos Skyrius, išrašykite kiekvienas Draugijos nariais, puoškite mylimą savo tėvynę, sutvarkykite brangias istorines liekanas — piliakalnius, milžinkapius.

Tegyvuoją "Aušros Medis" Lietuvos garbingos ateities simbolis! Tegyvuoją dabartinės Lietuvos Patriarchai, kurie prakirto kelią tautos atgimimui! Tegyvuoją Lietuvos ateitis — Lietuvos jaunuomenė!

Iškilmės bendros programos bus skelbiamos atskirai.

Todel tvėrimės darbo, nes Tautos kultūros vystymas reikalauja nepaprastų jėgų ir pasišventimo.

Valio Lietuvos ateitis!

Lietuvai Pagražinti Draugijos Centro Valdyba:

Pirmininkas: (pas.) Nagevičius

Reikalų vedėjas (pas.) E. Kubilius
Kaunas, 1925 m. Kovo 5 dieną.

J. Turgenev'as.

Žvirblis.

Aš grįžau iš medžioklės ir ėjau sodno takeliu. Šuo bėgo pirmą manęs.

Staiga šuo sumažino savo žingsnius ir pradėjo selinties, kaip ir pajausdamas prieš save paukštį. Aš pažūrėjau toliau į takelį ir pamačiau jauną žvirblį, geltonu snapeliu ir pukais ant galvos. Jis nupuolė iš lizdo (vėjas stipriai siubavo-beržus) ir tupėjo nesijudindamas, bejėgis, išskėtęs savo vosnos pradancius augti sparnelius.

Mano šuo išlėto artinosi į jį, kaip staiga, nukritęs nuo artimo medžio, senas juodgužis žvirblis, kaip akmuo nupuolė prieš pat jo snukį ir, visas pasiputęs, pasišiaušęs, su didžiausiu nusiminimu ir gailėstinu čirškimu šoko du kartus į atvirą dantuo- tų šunio snukį, ką tik į jį nepataikydamas.

Jis metėsi gelbėti, jis uždengė savimi savo kudikį, ir visas jo mažas kunelis virpėjo nuo baimės, balselis pasidarė laukinis ir užkimo, jis apmirdavo, jis pats save aukodavo! Kokia didžiule baidykle jo akyse turėjo pasirodyti šuo! Ir vis-gi jis negalėjo ramiai išstupėti ant savo aukštos, nepavojingos šakelės... Jėga, stipresnė už jo valią, išmetė jį iš tenai.

Šuo apsisosto, pasitraukė atgal... Matomai, ir jis pripažino šią jėgą.

Aš pasiskubinau atsaukti sugėdintą šunį ir atsitolinau giliai susijudinęs.

Taip, aš buvau giliai susijudinęs, prieš tą mažytį, savimi pasiaukojantį paukštelį, prieš jo meilišką pasiryžimą.

"Meilė, — galvojau aš, — kur-kas stipresnė už mirtį ir mirties baimę. Tikrai meilė, tikra meilė palaiko gyvenimą ir eina su gyvenimu."

J. Naruševičius.

Mokolai, 1924.

Visi Taip Daro.

Vienas žmogus paklausė kito, delko jis darąs tą darbą, kuriam neužjaučias.

— Delto, kad visi taip daro, — atsakė šis.

— Na, padėkim, kad ne visi, — tarė pirmasai, — delto kad štai aš šito nedarau o dar be manęs esą daugelis kitų, į kuriuos aš tau galūsi nurodyti.

— Na, jei ne visi, tai bent dauguma, didesnė žmonių dalis.

— O malonėkite man pasakyti, — vėl paklausė pirmasai: — Kokių žmonių daugiau pasaulij esama, išmintingų ar kvailų?

— Žinoma, kvailių!

— O jeigu taip, tai, reikia manyti, kad tu pamėgdžiodamas didžiumą, pamėgdžioji kvailius.

1924.

J. Naruševičius.

Kas-gi Atsimainė?

Kas-gi atsimainė?

Kas-gi but galinė?

Pavasario dienos

Rodytis pradėjo.

Jau Stasių Jonukas

Bandęs art laukelį,

O Mikų Onutė

Mačiusi garnelį.

Jau širdis krutinėj

Linksmiau plakt pradėjo,

O čia tau kad nori

Vėl žiema atėjo!

Kas-gi atsimainė?

Ir kas-gi tai buvo,

Kad umai iškilęs

Pavasaris žuvo?

Jau buvo sudygę

Laukuose žolelės,

Kur-ne-kur žydėjo

Žibuoklės-gėlelės,

Jau žmonės sušuko:

— Pavasaris švinta!

O čia audra duksta

Ir vėl sniegas krinta!

Kas čia pasidarė?

Kas-gi viršų gavo?

Jau arčiau už kluono

Pudymas žaliavo,

Jau miel's vyturėlis

Pavasari juto

Ir aukštai pakilęs

Dainuotui sukruoto.

Jau ties kudra gluosniai

Pumpurus išleido,

O čia šiaurys vėjas

Aštriai žnybia veidą,

Daužosi ir siaučia

Vėl šiauriniai vėjai...

Pavasari mielas,

Kur tu pasidėjai?

Kame tu slapstaisi?

Danguj ar ant žemės?

Grįžk ir pasirodyk,

Nes dangus aptemęs.

Grįžk, pavasarėli,

Grįžk į mūsų šalelę,

Rodyk mums tu skaištų

Ir meilų veidelį.

Mes tave be galo

Trokštam paregėti,

O tu mums nenori

Šviesiai užtekėti.

Mes tavęs taip laukėm,

Akis pražiūrėjom,

Be tavęs nerimom

Ir didžiai liudėjom.

Mokolai, 1924.

J. Naruševičius

PASAKA APIE KEPTĄ PARŠIUKĄ

Pagal Ch. Lamb rašo S. P.

Velykom besiantinant mano mintys ėmė skrajoti ir sukinėtis aplink tą linksmą malonią pavasario šventę, taip mylimą ir laukiamą visuose kraštuose civilizuo to pasaulio. Laukia jos krikščionys, žydai ir kitų tikėjimų žmonės. Vieni gerbia ją del vienos priežasties, kiti del kitos, bet visi Velykas myli, nes su jomis ateina pavasaris su aiškiais, šiltais saulės spinduliais, su sprogtančiais medeliais ir su paukščių čiulbėjimu. Nuskrajojo mintys į Lietuvą, ten žmonės dar labiau laukia Velykų, pasisukinėjo apie Velykų rytą, bažnyčią, margučius ir sustojo ant kepto paršiuko.

Kas iš mūsų, lietuvių nevalgė ar nors ne ragavo kepto paršiuko! Jeigu ne čia Amerike, kur kepti paršiukai retai pasirodo ant stalo, tai ten mūsų tėvynėje Lietuvoje gyvi paršiukai yra kasdieninis reginys, o virti ir kepti dabina kiekvieną puotą. Užtat manau kad kožnas skaitantis šiuos mano žodžius pažįsta gerą skonį ir malonų kvėpėjimą kepto paršiuko. Bet ar katras iš jų broliai ir sesutės pamislinot kada iš kur mes dasižinojom kad keptas paršiukas yra skanus valgis? Taip sakant, kas buvo išradėju ir pirmu apaštalu kepto paršiuko? Jeigu ne mislinot ir ne žinot, tai paklauskite šitos pasakėlės.

Daug, daug metų atgal, kuomet žmonija vos galedama sau išbraukint kibirkštį ir sukurti ugnį, apie virimą valgių dar nemąstė, bet naudojo vaisius taip kaip juos rado gamtoje. Sumedžioję gyvulį, ar paukštį, pagavę vandenyje žuvį valgė juos ar džio-

vintus saulės spinduliais arba visai žalius. Kepimas gyvulių, kuris prasidėjo pirma virmo, prasidėjo netyčiomis.

Tuose laikuose mažai žinomam Rytų kampelyje gyveno žmogelis vardu Ho-ti. Kokią jis kabą vartojo, kokio tikėjimo ir tautos buvo, sunku dabar pasakyti, bet tas ir ne svarbu. Ho-ti turėjo sunų vardu Bo-bo. Tai buvo jaunas vaikas ir kaip visi vaikai, biskį išdykęs. Ho-ti mažai turėjo: mažą šakų supintą triobelę ir joje keletą parsiukų. Kartą Ho-ti atsitolino ieškot maisto parsiukam ir sau o sunui liepė prižiūrēt stuoą ir parsiukus. Likęs vienas Bo-bo vaikų papročiu ėmė žaisti ugnimi. Jam betąsant kibirkštis, uždegė kampe šiaudus, kuriuose gulėjo parsiukai ir staiga užsiliepsnojo visa triobelė. Tuomet dar ugnėgesių nebuvo, tai Bo-bo vaivodamas tik žiūrėjo kaip dega tėvo turtas, vos pats spėjo išbėgti laukan. Išsigandęs ir nusiminęs rupinosi ką tėvas jam sugrįžęs pasakys, kaip dasižinos nelaimės priežastį. Triobą, tai tėvas į porą dienų pastatys kitą, bet parsiukų tikrai gaila. Taip besirūpinant, vaikas priėjo prie pele- nų kruvos, pasilikusių nuo sudegusios triobos. Staiga ju uoslę pagavo koks tai nepaprastas kvapsnys, kuris ėjo tiesiog iš pele- nų. Stebėdamasis vaikas pasilenkė pažiūrēt gal dar gyvi parsiukai. Vieną čiuptelė- jęs, jis garsiai suriko, nes nudegė pirštus. Delei numalšinimo karščio ir skausmo, iki- šo pirštus į burną. Prie pirštų buvo prilipę šmoteliai parsiuko odos ir vaikas netikėtai paragavo keptos mėsos. Tas jam patiko ir atkartodamas dalyką aplaižė pirštus. Galutinai Bo-bo suprato kad tai sudegintas paršas taip kvėpia ir skanuoja, tad puolė- si ant jo, rantom draskė trapią parsiuko mėsą ir valgė. Taip jį užtikto tėvas. Išvy- dęs kas atsitiko, Hoti norėjo nubausti sunų kada pamatė kad tas valgo sudegintą paršą. Nusistebėjęs ir pasipiktinęs jau ban- dė suduot vaikui smugį, bet tas kišdamas tėvui į rankas gabalą keptos mėsos sušuko: — Tėvai, tėvai — tik paragauk kaip skanus yra sudegintas paršiukas! Už kelių valan- dų neliko nė vieno deginto paršiuko. Ho-ti ir jo sunus ne pasakė niekam kas atsitiko, bet kaimynai patėmyjo kad pas Ho-ti triobos tankiai dega. Vos pastatys taip ir su- dega. Galutinai susekė kame dalykas ir tuojaus pranešė vietinei valdžiai kad Ho-ti valgo degintą mėsą. Valdžia ėmė tyrinēt. Padavė teisman. Teisėjas, kad geriau da- lyką iširti, liepė teisman atnešti šlaunį kepto paršiuko. Pauostė, paragavo, davė ki- tiems paragauti ir Ho-tį rado nekaltu.

Tulam laikui praėjus, vėl atsitiko nepa- prastas dalykas. Teisėjas supirko visus a- pielinkę parsiukus ir sudegino savo namą. Kas kart tankiau degė triobos. Pagaliaus žmonės pradėjo galvoti kaip valgyti keptą mėsą nedeginant triobų, nes tas buvo bran- gu ir nepatogu ir sugalvojo sukurti laužą ir tarpe dviejų akmenų pakabino paršą ir iš- keptė.

Jeigu šita pasaka ir nebut visai teisin- ga, tai panašiai turėjo atsitikt, kitaip dar gal valgytume nevirtą mėsą iki šiol.

Apvaikščiojimas pavasario šventės medelių sodinimui. Kun. Tumas dalyvauja.

Tiktai Tas Teima Žagrė...

Tiktai tas teima žagrė,
Kuris moka art žemele,
Kurs gerai pažįsta dirvą,
Pudymėlį ir lankelę,
Kuris myli savo žemę
Ir be galo ją brangina,
Kurs jos visas ypatybes
Sunkiai vargdamas pažino.
Tiktai tas teim' akėčias,
Jomis žemę teakėja,
Kas pamilo vargo žmones,
Su jais prakaitą išlieja.

Kas papratęs vargą vargti,
Jam nenori pasiduoti,
Kas šiaudinėje pastogėj
Linksmi moka padainuoti.
Tiktai tas teima dalgį
Ir tekerta pradalgėj,
Kas pamėgo žalias lankas
Ir kvepiantį šienuželį.
Kas į ateitį šviesesnę
Nori dirbdamas tikėti,
Kas iš darbo pragyvena
Ir netur' laiko tingėti.
Tie, ką dirbti nebenori
Arba jaučiasi negali,
Tegu dirbantiems nekliudo,
Tegu traukiasi į šalį.
Arba te kitokį darbą
Te dirba iš kito galo,
Bet nei vienas mūsų duonos
Veltui valgyt neprivalo.

J. Naruševičius

Vaizgirdonys, Alytaus apskrįcio.

žinau, dvarai ir kiti ukininkai per bulvekas-tį kasėjoms po du litu diena mokėjo ir valgyti davė. Taip-gi prie sveikatai kenksmingiausio — sunesiotų nešvarių rubų plėšymo — darbo, ir tai savo valgant, vos tris litus diena moka. Taigi, kad uždirbti puđa, reikia 4-6 dienų dirbti, o juk darbininkas už tuos pačius pinigus turi ir butą pasisamdyti. Tai-gi nestebėtina, kad tokių vargšų vaikai dažniausiai, kaip materialiai, taip ir moraliai didžiausi nuskurdėliai buna. Tėvai besirupindami, kaip kąsnelį juodos duonos uždirbus, neturi laiko vaikams dvasinio auklėjimo suteikti. Be to, tėvams į darbą išėjus, vaikai be jokios priežiūros augdami išdykauja ir net vagiliauti ima. Iš mažų dienų vagiliauti pradėti daugumą verčia alkis, nes tėvai į darbą išeidami nekarta nę kąsnio duonos vaikams nepalieka. Aš žinau iš karo laikų vieną atsitikimą, kuriame vienos našlės motinos taip paliktieji ir troboje užrakintieji vaikai savo mėsą, apie ant grindų padėtą kruvą susėdę, valgė. Ir jeigu tie vaikai butų galėję laukan išeiti, tai, iš tikrųjų, butų radę malonesnį alquio nuraminimo budą. Sakoma, kad įpratimas blogesnis už prigimimą. Tai-gi tokie vaikai pradėję nuo duonos kąsnio vagiliauti, pripranta ir jau lengva širdimi žengia prie didesnių dalykų. Todel, dažniausiai, kaip tik iš tokių gyventojų randasi vagys ir net plėšikai. Ir juo pragyvenimui sunkesni buna metai, juo daugiau tokių atsitikimų. Ypač šie paskutiniai metai Lietuvoje neramu. Kur neklausyk, tai čia ant kelio užpuolė, čia išvogė, čia ant gyvybės pasikėsino. Žmonės taip įbauginti likosi, kad net dreba vakaro sulaukę nežinodami, kaip laimingai pavyks šioji naktelė praleisti. Žinoma, ne vien tik beturčiai prie tokių darbų eina. Anaipol. Jų tarpe yra ir pasiturinčių ukininkų, tik karo laike sužvėrėjusių, sugyvuėjusių arba iš jaunų metų tėvų per daug išleptai išaugusių, kuriems iš svetimo turto maloniaus, negu iš savo darbo gyventi.

Su skaudama širdimi reikia atsiliiepti, kad ne mažai yra beturčių, kurie savo vargingą gyvenimą patys dar labiau sunkina. Tokiais aš laikau visus darbininkus, kurie radę kokį darbą nori tuojuos pralobti — vienu darbo užmoju daug užsidirbti, menkesniam darbu nepriprašomi arba turėdami lokią šiaip-taip pragyventi galima vietele nemoka jos branginti — kiekvienam menkieviui, kurs nėra prie tos tarnybos permatytas, reikalaujami atlyginimo įkyrėja ir netenka vietos. Tokie visi darbininkai užsimirštą priežodį, kad dėdamas grūdą prie grudo, pripilsi aruodą. Tokiems darbininkams geriaus yra be duonos kąsnio namie sėdėti, negu, negaunant prašomosios kainos, dirbti. Bet ne visi darbininkai tokie jau yra. Daugiau yra tokių, kurie ir už menką atlyginimą dirbtų, by tik kasdienį darbą turėjęs, bet, kaip jau sakiau, darbo stoka neleidžia jiems dirbti. Nekartą atsitinka net taip, kad beturtis ir už duonos kąsnį dirbtų, bet ir tai jis nereikalingas buna. Taigi, kad pas tokius darbininkus ky-la turtingesniųjų neapykanta, nieko stebėtino nėra. Tokie beturčiai darbininkai ir tarnai į juos žiuri kaippo į išnaudotojus, kuriems tik rupi kuodaugiau darbo ištraukti, o visai nesirupina žmonišku darbininko valgiu, aprėdymu, kaip su savo šeimos nariu elgimosi ir taip toliaus. Ukininkai taipgi šaukia ant beturčių juos vadindami tinginiais, blogo linkėjančiais, nesąžiningais, plėšikais ir kitokiais. Tarp ukininkų ir beturčių, nebekalbant apie dvarininkus, didesnis vienu prieš antrus nuomonių skirtumas, negu tarp ugnies ir vandens. Ir jeigu bešaliai į vienus ir antrus prisžiūrėti, tai galima butų pasakyti, kad beturčių turtingaisiais nepasitenkinimas teisingesnis bus.

Turtingesnieji į beturčius mėgsta žiūrėti ne kaippo į lygius žmones, bet daugiau kaippo į objektą be jausmų, kuriems viskas gera ir viskas bloga lyg tai lygu butų. Del tos priežasties net savo padarytas klaidas suverčia ant darbininkų ar tarnautojų, už ką jei ne materialiai, tai nors moraliai atsakydami turi nukentėti. Bet kadangi žmogus budamas žmogumi negali neatjausti, todel kiekvienas darbdavio šurkštesnis pasielgimas sukelia dar didesnę turtingesniųjų neapykantą ir net kerštą.

Vargingasis luomas savo pažėminimą ne vien darbe atjaučia. Jis įvairiuose reikaluose su prašymu kreipdamasis paskiausiai išklaustas buna; nuėjęs kur nors į vašes, paskutinėje vietoje pasodintas buna; vieną kartą net ir kalboje jo ambicija užgauta pasilieka. Tokiose apylostose vaikas augdamas ne tik kaimietis užaugęs pasilieka skirtingų gyvenime nuomonių, bet ir inteligentas. Sis tą skirtingumą nekarta mokyklos suole pastebi, bet dar daugiau vasaros atostogose, per kurias tos pačios klasės draugai budami, vienas nesusėja į užkvietimų vietas atsilankyti, o antras niekeno nepastebimas liudnas namuose sėdi. Del tos priežasties jeigu tokių mokyklos draugų ekonominis gyvenimas ir susilygina, bet nuomonių skirtumas amžinai neišdildomas pasilieka.

Pasaulis su savo gyventojų skaičiumi ne nyksta, bet daugėja. Del tos priežasties kas kartas sunkėja neturtingųjų gyvenimas, su kuriuo sunkėjimu daugėja įvairių prasižengimų skaičius. Iš tokio padėjimo reikia rasti išeitis, bet kokiuo-gi budu? O tai visuose ukio kraštuose einama prie panaikinimo dvarų ir iš to dvaro žemės sklypais apdalinimo bežemius ir mažžemius. Lietuvoje daug jau dvarų išdalyta, bet dar daugiau ateitis to laukia. Bet ar užteks tos žemės visiems jos norintiems. Čia tai gana svarbus ir opus klausimas. Karas visiems aiškiai parodė, kad tik žemėje laimė. Kas nors mažą žemės sklypelį turėjo, jei tik toje vietoje nebuvo apkasais žemė suardyta, tas jau bado nekenčėjo — maitinosi bulvėmis ir kitokiomis daržovėmis. Šio karo pamokinti žmonelės labiausiai žemės ir trokšta, negu kad pirma jos troško. Norinčius žemės gauti sunku ir besuskaityti. Tik ką nesena paskelbtas, kad ateinančiame pavasarį Troškunų valsčiuje bus du dvarai dalyjami, tai tuojuos žemės Tvarkytoja ne šimtai, bet tukstančiai prašymų pasiekė. Ne visų prašymų patenkinti — nesąžininga, visus patenkinti — vargu galima bus. Todel geriaus po mažiau duoti, negu su prašymais nuo savęs atstumti. Tasis atstumimas kenksmingas tuomi, kad tuo budu neturtingame luome sužadintas liktų valdžia nepasitikėjimas.

Yra dar žmonių, tik, žinoma, iš turtingojo luomo, tebegyvenančių savo amžių atsigyvenusiomis tradicijomis, kad dvarai reikalingi Lietuvos kulturai ir taip-gi visuomenei, kuri iš dvarų gaunanti įvairius ukio produktus. Nebebusių dvarų, nebebusių kur sodinti runkeliai cukraus dirbtuvėms ir didžiausi laukai bulvių reikalingų degtinės varymo bravorams, kurias beveik vieni dvarai iki šiolei pristatydavo. Nejaugi tai teisinga butų del tų bravorų vienam asmeniui tukstančius litų pelno duodančių leisti tukstantinei miniai net ir be duonos vargti? Kai visuomenė, tai jau nenulius dvarams išnykus. Įsigyjusti savo nuosavios žemės sklypelį, nebebus taip daug reikalinga po rinką ieškoti dvaro atvetžtųjų maisto produktų, nes jau galės kelias bulves pasisodinti ir bent vieną kokį gyvulį išsilaukyti. Kas svarbiausia, tai galėjimas savo lizdą susisukti, kur nors ir menkas bus, bet vis tik meilėnis už nuomojamą butą.

Nu jau jeigu dvarai Lietuvos kulturai reikalingi, tai tik absurdas ant absurdu. Seniau del tos “kulturos” ir tėvynės “gerovės” ponija nesigėdyjo net vargšų trobeles deginti ir jų turimuosius žemės sklypelius prie savosios prijungiant rubežius panaikinti, bet vietoj gerovės, toje “kulturos” šalyje vargšai turėjo pelų duona tenkintis. Ir šiandieną tas pats butų, jeigu apart dvarų

nebutų ukininkų ir mažžemių. Neperdėsiu pasakiusi, kad nekurie mažžemiai su mėtėmis ir kastuvais savo žemę dirbdami daug kulturiškiau, už nekuriuos dvarus su mašinomis dirbančius, išdirba. Tos tiesos nereikia toli ieškoti — užtenka su atyda į miestelių ir miestų mažus sklypelius prisžiūrėti, kuriuose pamatysime daržoves puikesnes, kaip kad daugumos dvarų daržovės. O kiek dvarų žemės visai nenaudojamos pasilieka, kuri kelioms dešimtims šeimynų puikiausį pragyvenimą duotų. Be to, tas pats dvarininkų turtas svetimoms rankoms pavestas nėra kaip reikiant sunaudojamas — kur negerai padėtas ir neprižiurimas supuna ir ponams nematant esti laukan išmetamas.

Kaip mes nekalbėtume, kaip nepolituoktume, vis tik bendra išvada pasiliks, kad mes kas kartas didesnin vargan biednuomenės krintančios be dvarų žemės iš to skurdo nepakelsime.

Latutė.

Plentas į Kedainius.

NETURTINGŪJŪ GYVENIMAS LIETUVOJE.

Nors Lietuva ukio kraštu laikoma, bet joje ne visi ukininkai gyvena. Lietuvos gyventojus butų galima į tris dalis padalyti, kurių viena dalis bus dvarininkai, antra — didesni ir mažesni ukininkai ir trečia — mažžemiai ir bežemiai gyventojai. Šių paskutiniųjų gal bus ne mažiau už ukininkų skaičių. Jie daugiausiai susispietę miestuose ir miesteliuose ir didesniuose kaimuose, o taip-gi dvaruose kumečiais. Jeigu šiandieniniu gyvenimo sunkumu dejuoja ukininkai, tai ką bekalbėti apie šiuos beturčius. Jų pragyvenimo gerumas priklauso nuo darbo ir jo sąlygų. Bet to darbo taip nedaug Lietuvoje, kad jokiū budu apie kokį nors geresnį pragyvenimą beturčiai svajoti negali. Ukininkams darbininkų nedaug tereikia — pasisamdys berniuką, mergaitę ir dar piemeniukę ir jau lengvai visus darbus apsidirba. Padienius darbininkus jei bent vasaros laike skubotesniems darbams samdo, o taip kitus darbus stengiasi patys padirbti. Dirbtuvių ir fabriku taip mažą Lietuvoje, kad jokiū budu darbo ieškantieji asmens sutilpti negali. Taigi, tokie darbininkai diena iš dienos ir ieško darbo ar tai miške medžius kirsti, ar tai kokias nors prekes vagonuosna sukrauti ar iškrauti, ar tai taip kokio nors darbo. Dauguma jaunuomenės važiuoja miestan tarnauti, bet ir ten pilna randa, kame mergaitės nekarta savę pasidavimu užsidirbti pasilieka. Žinoma, jeigu toks beturtis žmogelis koks amatninkas buna, tai su tokio ne bėda. Šiandieną Lietuvos amatninkai daugiaus uždirba, negu vidutiniškieji valstybiniai tarnautojai. Bet ne visiems amatninkais buti. Galima šiandieną drąsiai tvirtinti, kad Lietuvoje darbininkų perteklius yra. Jeigu pasaulis nuo revoliucijų nusimalšintų, tai lietuvių buriai užrubežin darbo ieškodami plauktų plauktų. O jeigu tiktai butų galima Amerikon keliauti, tai tuojuos tukstančiai išvažiuotų, nes daug yra tokių, kurie išvažiavimo eilės jau kelinti metai kaip laukia. Paskutiniuju laiku Lietuva padarė tam tikrą sutartį su Prancuzija, kuri savo laukų darbams ieškosi darbininkų. Jau ne mažai lietuvių ten išvažiavo ir dar daug yra tebesirengiančių.

Gyvenimas nieko nelaukdamas bėga. Nemažai yra bežemių ir mažžemių su didelėmis šeimynomis gyvenančių. Mat jau taip pasaulyje yra: juo neturtingesnis žmogus turtuose, juo jis turtingesnis vaikais. Tas gal atsitinka todel, kad žmogus nerasdams nusiramino gyvenime, jo ieško vaikuose. Vaikai gyvenimo nesupranta, verkia — valgyti prašo. O čia nėra pinigų maisto produktams nusipirkti. Lapkričio ir Gruodžio mėnesiuose rugių pudas net 13 litų kainavo. Ir kur ta trylika litų užsidirbti? Kiek aš

Po “Mišparų.”

Iš bažnyčios grįždami...
Dar mišparų laukdami...
Po žodelį tardami —
Ir “blaivybę” gerbdami...
Jos traktierium eidami —
Prie bufeto slinkdami,
Sveikas gyvas tardami, —
Po šnapsiuką gerdami...
Ir po antrą lenkdami,
Ir po trečią pildami, —
Po ketvirtą maukdami...
Toliau neskaitydami...
Už staliuko sėsdami...
Draugiškai kalbėdami,
Vienas kitą girdami,
Ir apsikabindami,
Ir pasibučiuodami,
Litus—centus leisdami,
Vis į gerkles pildami
Ir apsilaižydami...
Ir bardamies — keikdami,
Smarkiai kumščioms trenkdami,
Kedes, stalus versdami, —
Iš traktieriaus bėgdami,
Maskoliškai pliaukšdami,
Po miestelį siusdami:
Baisų trukšmą keldami,
Ką sutikę — mušdami,
Peilius atsilenkdami —
Ką sugriebę — skersdami...
Policijos gaudomi —
Vest į cipę bandomi...
Labai išsigąsdami, —
Kaž kur pasislėpdami;
Į vežimus guldami, —
Rimbu arklus plakdami,
Iš miestelio smukdami, —
Kai pasiutę lėkdami,
Visa gerkle staugdami,
Ir krutinėms kriokdami,
Lyg tarytum smaugiama...
Ir į griovį virsdami,
Sprandus nususkdami,
Kaulus sutrupindami,
Iš syk piktžodžiaudami,
Paskui Dievop šaukdami,
Šale kelio mirdami,
Šaltam dumble mirkdami,
Kaip sukniubo virsdami,
Taip ir liko smirsdami.

(“Sešupės Bangos”)

Plentas nuo Mariampolės krašto į Vilkaviškį.

Jau Pavasario Saulelė...

Jau pavasario saulelė
Tekla maloni,
Kuriam džiaugiasi sulaukę
Jauni ir seni.
Jau artojai pasirengę
Eiti į laukus,
O mergaitės iš gėlelių
Pina vainikus.
Pakilk, mielas vyturėli,
Kaip galint aukščiau,
Tyram ore išsimaudyk
Pakilęs greičiau.
Dainuok, mielas vyturėli,
Oro platumoj,
Buk patenkintas ir linksmas
Saulės šilumoj!
Tegu gėris visi žmonės
Tavo dainomis,

Atsidusdami į dangų
Širdžia, mintimis!
Laukas geras ir derlingas
Veik javais klestės,
Jei artojas savo triuso
Jam nesigailės,
Tiktai reikia, kad lietučio
But užtektinai.
Ir kad šilumos žemelė
Gautų nemažai!
Todel, mielas vyturėli,
Niekad nenuliusk,
Gražiai skambančias daineles
Į Dievą nusiųsk!
Tepalaimina Dievulis
Iš aukšto dangaus,
Kad sulauktume mes gero
Rudeny derliaus,
Kad but' uždaro ir duonos
Ne tiktai žmonėms,
Bet ir gyvuliams visokiems
Ir paukščiams visiems,
Kad pavasaris but mielas,
Vasara šilta,
Kad galėtume mes džiaugties
Su visa gamta.

J. Naruševičius

Pavasari Mielas...

Pavasari mielas,
Prašviski greičiau,
Liepk saulei žemele

Sušildyt karščiau.
Nustumki nuo upių
Šaltuosius ledus,
Prikelki iš žemės
Gėlelių žiedus.
Paliepk atkeliauti
Paukštelių pulkams,
Suteik žalius rubus
Dirvoms ir miškams.
Tešviečia žemelei
Saulutė karšta!
Te kelias iš miego
Pabudus gamta!
Te žmonės užmiršta
Žiemužės vargus!
Teskubina arti
Apleistus laukus!
Tegėris, tedžiaugias
Žmonija visa!
Te mus atgaivina
Saulutės šviesa!

J. Naruševičius

O, Kaip Tyku Ir Malonu...

O, kaip tyku ir malonu,
Kaip pavasary gerai,
Kuomet išeini į lauką,
Jauties laimingas tikrai.
Kaž-kur girdisi saldžioji
Mūsų lakštingalos daina,
Didžios ištvermės ir meilės
Begalinės kupina.

Ir upelis sidabrinis
Tyliai tekas per laukus
Šviesoj šypsančio mėnulio —
Reginys tikrai puikus!
Ir svajonė kaž-kur neša
Į padanges taip toli,
Kad jautiesi, kad ne žemėj,
O danguje gyveni,
Užmiršti visokį vargą
Ir gyvenimo skausmus,
Tarsi kitas koks pasaulis
Atsistoja priešai mus.
Karšta meilė ir svajonės
Su pavasario daina —
Tai gražiausia, maloniausia
Yr' kiekvienam dovana.
Jau pavasaris ne vienas
Praėj' prieš mano akis,
Bet jo visad karštai laukia
Pasiilgusi širdis.
Atminimai viens už kito
Galvoj kyla skubina,
O pakilę veik išnyksta,
Kaip pavasario sapnai,
Bet pavasario saulutė
Ir lakštingalos daina
Nuo jaunystės lig senatvės
Atminimais kupina,
Kurie džiugina mūsų širdį
Ir patenkina jausmus,
Kurie sielą suramina
Ir išdildo mūsų skausmus.

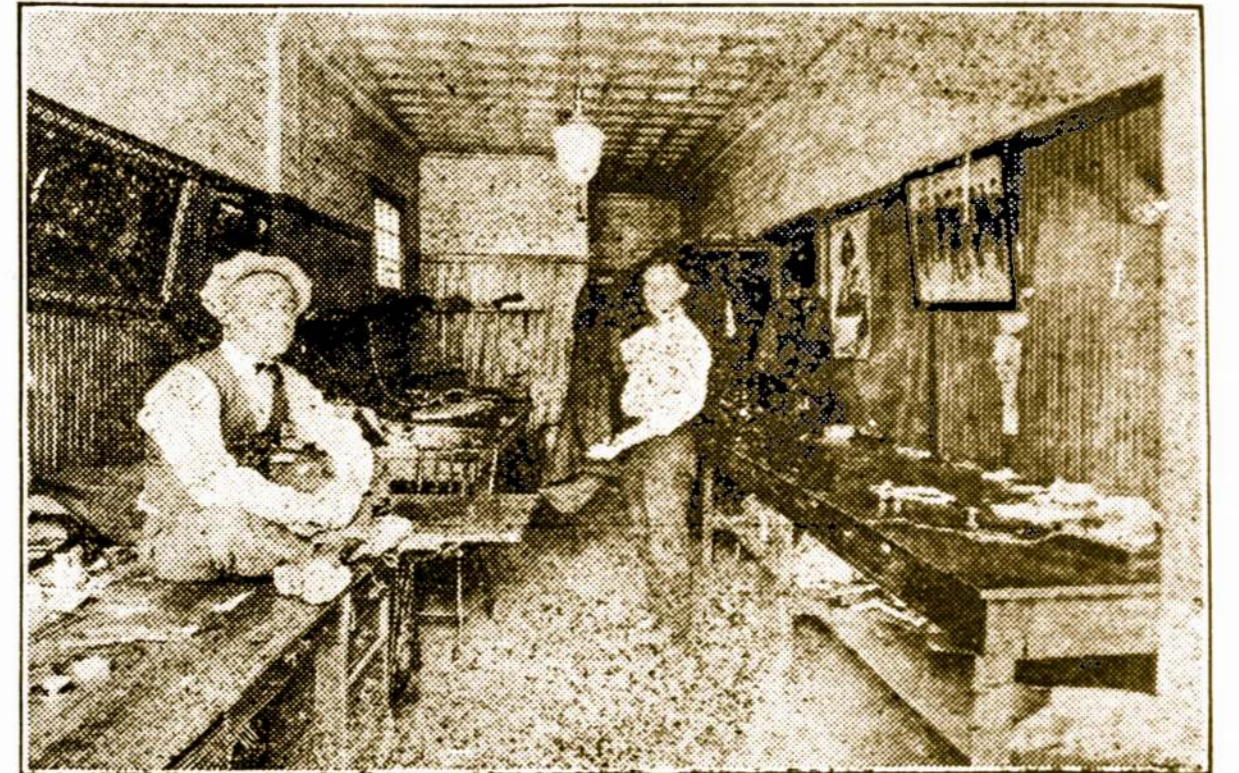
ROYAL BAKING CO.,
33 Lafayette St.
UP-TO-DATE LUNCH,
1 Millbury St.
KAMPAS VERNON SQUARE
Lietuviai savininkai.

Kepa Puikiausią Duoną, Visokius Pyragus, Užlaiko Gražų Restoraną, GAMINA GARDŽIUS VALGIUS!

N. ROLFE—RABAČIAUSKAS

Budavoja namus ant kontrakto ir taiso, panaujina visokius būdinkus. Kainos kuonopigiausios, darba atlieka labai gražiai. Virš minėtiais reikalais kreipkitės pas savo žmogų. Adresas:

10 WESTDALE STREET,
TEL. CEDAR 8077—W. WORCESTER, MASS.

**LOZORAVIČIA ir SAULONAS
KRIAUCIŲ ŠAPA**

Kampas Harding ir Lamartine gatvių

Siuva Naujus, Prosina ir Valo Senus Drabužius.

R. & R. LUNCH,
12 Grafton Street, Worcester, Mass.

Užlaiko restorantą ir kepa duoną ir visokius saldžius pyragaičius. Puiki, didelė, švari vieta, netoli stoties. Vietiniams ir pakeleiviams smagi vieta užeit.

SULLIVAN'O ŽUVŲ RINKA
JONAS SULLIVAN, SAVININKAS

Parduoda žuvis į namus ir krautuves.
Užlaikome Visokios Žuvies!

6 Kelley Square, Worcester, Mass.
Telefonas Park 975 ir 976

L. S. DRANGINIS
LIETUVIS DRAPANŲ SIUVĖJAS

Siuvame Naujus, Taisome ir Prosiname Senus Vyriškas ir Moteriškas Drapanas.
4 Sigel Street, Worcester, Mass.

K. S. BUSH
INSURANCE OF ALL KINDS
96 Green Street, Tel. Park 2357

Inšiuiryk savo Automobilį ir Namus nuo nelaimės—šiandien, nes ryt gali but per vėlu.

THOS. J. McMANUS
2—4 Ellsworth Street, Worcester, Mass.
PLUMBERIS

Reikaluose taisymo arba naujų paipų dėjimo, kreipkitės viršpaduotu adresu.

VINCAS ČESNA
90 Millbury Street, Worcester, Mass.

Naujausios mados čeverykai, iš geriausių firmų imti. Krautuvi pilna puikaus apsiavimo Vyrams, Moterims, Vaikams ir Mergaitėms. Ateikite persitikrint. Linkime visiems mūsų pirkėjams linksmausių Velykų!

J. Skeltis ir Fr. Tumosa,
Tel. Park 8067
164 MILLBURY STREET, Worcester, Mass.

Naujausis lietuvių fruitistoris. Užlaiko svežiausius, gardžiausius vaisius, saldinius. Gėrimus, ir kitų skanumynų. Pareikalavus pristato į namus.

ALEKSANDRA BUDREVIČIUS
VILNIAUS APTIEKA
122 Millbury St., Worcester, Mass.

Vienatinė lietuvių aptieka, gražiai įtaisyta, pilna visokių gyduolių, receptai išpildomi kuotsargiausia. Patarimai sergantiems duodami veltui. Kviečiame visus lankyti pas mus.

H. JAFFE
67 Millbury St. Worcester, Mass.

Didelė krautuvi visokios malevos, sienų popieros, įvairių torielkų, puodų ir kuknios reikmenų. Įvairūs dalykai, naminiai indai, padaryti iš aluminio. Kviečiu lietuvius pas mus pirt, nes ir aš kalbu lietuviškai.

S. BAJIERČIUS—FOTOGRAFAS.

Padaro gražiausius paveikslus, visokių rušių. Traukia grupes, pavienius, ir tt.

24 Millbury Street, Worcester, Mass.
TEL. CEDAR 7539—R.

WILLIAM RICHMAN
76 MILLBURY STREET, Worcester, Mass.

Pilna krautuvi visokių naminių rakandų, parsiduoda už prieinamiausią kainą. Kviečiu visus pirt pas mus!

Kaz. Ivanauskas,
87 Millbury Street, Worcester, Mass.

Krautuvi Čeverykų, Marškinių, Kepurių, Pančekų, geriausio išdirbimo Diržų. Turime visokių dalykų pasidabinimui. Kviečiame visus pirt savo parėdalus pas mus!

RIALTO CONFECTIONERY

Lietuviška Saldainių Krautuvi, kurioje galima gaut visokių saldainių, šaltkošės, kvėpiančių cigarų ir visokių kitų daiktų. Reikale, meldžiame atsilankyti, o mes užtikrinam, kad busite užgandinti. J. P. Kuzborskis ir F. M. Gerbutavičius.

31 MILLBURY ST.

BRENNAN & CO.
73 Millbury Street, Worcester, Mass.
APTIEKA

Visokios gyduolės, kvėpalai pasidabinimui, Kameros ir visoki dalykai paveikslų padarymui.